

Arrest

nr. 156 662 van 19 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 25 september 2015.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (hierna: het koninklijk besluit van 5 december 1991) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG (hierna: de Terugkeerrichtlijn) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Aangaande artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending hiervan slechts in de hoofding van haar middel aanhaalt en eenmalig in haar uiteenzetting vermeldt, doch dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aangaande artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat met de wet van 19 januari 2012 de Terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoont, dat het door haar ingeroepen artikel 7 daarbij niet omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig op artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient er op gewezen te worden dat niet alleen bij arrest van 16 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 149 738 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd werd, maar tevens dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 september 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 3 november 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 14 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 35 gedurende haar beroep bij de Raad. Zij verbleef dus op dat ogenblik legaal in het Rijk. Er kon dan geen sprake zijn van een gebonden bevoegdheid. VzP mocht op dat moment immers wel legaal verder verblijven.”*

3.2 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het ingevolge het bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2015 ingestelde beroep afgegeven bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35), merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 14 september 2015 wordt gesteld. Het feit dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een document dat haar toelaat hier te verblijven zolang haar beroep bij de Raad hangende is, impliceert immers niet dat zij over een verblijfsrecht beschikt en dat zij niet langer valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel dat dit ten uitvoer wordt gelegd (RvS 10 maart 2015, nr. 11.124 (c)). De bijlage 35 vermeldt overigens ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET